



Po jezeru. (M. Jama.)

Triglav.

(Zložil F. S. Finžgar.)

(Dalje.)

II. Mati.

Prinesla Mina je domov perilo,
Napela je od jablane do lipe
Konopec, ki ga sama je sukala.
Nanj belo platno ročno je razpela,
Razpenjajoč je pesmi ponavljala,
Ki pela jih je pri vretenu urnem
Z družicami na preji v zimski noči.
Prišla je mati, Rupnica postavna,
Ob boke si je vprla pridne roke,
Veselo zrla je na mlado hčerko,
Mladilo se ji je priletno lice.
Morda spomin nazaj ji je uhajal,
Ko sama še je prepevala tako,
S kolovratom hodila je na prejo.
A hčerki mora biti tajnost skrita,
Da lastna mati je ponosna nanjo.
Zato zresni se lice Rupnici,
In važno, kakor znajo gospodínje,
Perico ogovarja: „Vedno poješ!
Ne veš, da ti sedaj je misliti,
Kaj bode treba vzeti na planino,
Za kočó kaj bo treba, kaj za kuho?“

„Čemu? Saj vi ste vse že uredili!
Pripravljena, pomita je posoda;
Zložim jo rahlo v jerbas pisani,
Zavežem s prtóm, ki sem ga oprala —,
Potem takoj grem lahko na planino.“

„Kaj mara se ti, ker imaš še mater!
Ej, Mina, pride čas, ko sama boš,
Tedaj ne bo se ti ljubilo peti.
Skrbi se bodo vgnezdile ti v glavo,
Pa matere ne bo z nasvetom modrim.
Zato sedaj od matere se uči,
Da kes ne bo zagrenil ti življenja!“

Beseda resna ni zgrešila poti:
Kot jez zaprla Mini pesmij vir,
Zaprla je besedo s petjem vred,
Srce nedolžno hčerki je pretresla.
Molčé je hčerka šla za materjo,
Ki Mino v belo čumnato je vèdla:
Napolnjen sklednik je s posodo čisto,
In žličnik javorovih žlic je bogat.
Po klopi sita, lonci, ponve, korci — — —
Vse v lepem redu težko pričakuje,
Da Mina jih ponese na planino.
Po vrsti kaže hčerki skrbna mati,
Kaj s sabo naj ponese na planino.
Omarico, ki vzdana je v steno
Odpre nazadnje še in hčeri pravi:

„Med sklede vtakni tudi ta-le zveženj;
Zavila sem bezgov in lipov cvet,
Da čaj zavreš, če kdo se prehladi.
Boganico sem tudi pridejala,
Mladiko oljčno in Štefanjo vodo.
Boganico zažgi ob hudi uri,
Oblake dim prežene točonosne;
Pokadi z oljko se, če od urokov
Bolí te glava in slabost obhaja.
S Štefanjo vodo pa živíno krópi,
Da vrázaric odženeš moč od nje.
Zvečer molitve nikdar ne pozabi!
Na glas uberi vselej rožni venec,
In ptujca naj ne bo te nikdar sram!
Če vseč mu ni, naj gre iz naše kočé,
Ker bolje je, da njega ti preženeš,
Kot da molitev ptujec bi pregnal
In blagoslov odpodil ž njo od hiše.“

Tako je Rupnica učila hčerko,
Spoštljivo Mina je slušala mater.